

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **P. V. T.**, zastoupeného Mgr. Martinem Čáňkem, advokátem se sídlem ul. 28. října 31, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 64 Az 75/2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 3. 2004, č. j. OAM-832/VL-10-05-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti (doplněné podáním ze dne 15. 4. 2005) namítá důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Tato pochybení spatřuje v tom, že sice nepopírá, že jeho motivem k odchodu ze země původu byly ekonomické důvody, nicméně v případě návratu bude

stěžovatel považován za „zrádce národa“ a vystaví se tak pronásledování spočívajícím např. v dohledu státu nad jeho osobou, ve zkoumání jeho politických názorů, v omezených možnostech stěhování a v horším přístupu k pracovním příležitostem.

Proto stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a ztotožňuje se se závěry obsaženými v napadeném rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá dva samostatné důvody, zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., nicméně ve skutečnosti uplatňuje vůči napadenému rozsudku krajského soudu jedinou námitku (nezhlednění rizik, vyplývajících pro stěžovatele v případě jeho návratu do země původu).

K tomu zdejší soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel do České republiky přijel za svými sourozenci již v roce 2001, kdy také podal žádost o azyl, která však byla zamítnuta. Poté žil v ČR nelegálně a důvodem podání nové žádosti o azyl byla legalizace jeho pobytu. V žádosti o udělení azylu ze dne 1. 3. 2004 výslovně uvedl, že v případě návratu do vlasti se ničeho neobává a v protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 8. 3. 2004 sdělil, že Vietnam opustil z ekonomických důvodů a neměl zde žádné problémy se státními orgány.

Nejvyšší správní soud, jsa vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, je nucen konstatovat, že stěžovatel v podané žalobě a následně i v kasační stížnosti (na rozdíl od správního řízení) tvrdí, že k udělení azylu mělo dojít z důvodu pronásledování, kterému by mohl být případně vystaven po svém návratu do země původu. Ani samotný stěžovatel proto nenamítá, že by mohl být vystaven pronásledování pro některý z důvodů obsažených v ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., když připouští, že z Vietnamu odcestoval výhradně z ekonomických příčin. Za těchto okolností nelze shledat ve shora citovaném rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu

jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona, jakékoliv skutkové či právní pochybení.

Obavy stěžovatele, který ani netvrdí, že by v minulosti byl v zemi původu jakkoliv pronásledován, anebo že by mu toto pronásledování hrozilo, z návratu do země původu, proto svojí povahou nelze vůbec podřadit azylově relevantním důvodům, a přibližují se spíše překážkám vycestování, zakotveným v ustanovení § 91 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu však Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na svoji ustálenou judikaturu (viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 5 Azs 230/2004), podle níž *„správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.“*

Nad tento rámec je nicméně vhodné doplnit, že tvrzené obavy stěžovatele zjevně nedosahují intenzity, předpokládané ustanovením § 91 zákona č. 325/1999 Sb., neboť ani samotný stěžovatel neuvádí, že by po návratu do země původu byl např. ohrožen jeho život či svoboda, že by byl podroben mučení, nelidskému zacházení a trestu apod.

Lze tak shrnout, že krajský soud se napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti v namítaném smyslu, jelikož na daný případ aplikoval správná zákonná ustanovení a výklad těchto ustanovení odpovídá běžným výkladovým metodám. Stěžovatel totiž zjevně nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nemá ani odůvodněný strach z pronásledování z obdobných důvodů, vymezených v ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb. Za této situace byla jeho věc správně posouzena podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) stejného zákona, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Nejvyšší správní soud tak v daném případě nezjistil naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu